

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy	w Ostrołęce	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 19 grudnia 2012 r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. S. prawo do emerytury począwszy od dnia 01.12.2012r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.12.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił W. S. prawa do emerytury.

W. S. wniósł odwołanie od tej decyzji. Stwierdził, że pracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że W. S. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w

szczególnych warunkach. ZUS stwierdził, że złożone przez W. S. dokumenty pozwalają na zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach jedynie okresu 5 lat i 29 dni.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 12.12.2012r. W. S. złożył w Oddziale ZUS wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 19.12.2012r. ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia, uznając, że osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się on łącznym stażem pracy w wymiarze 25 lat, lecz nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach.

W. S. urodził się dnia (...) Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest **art. 184** ustawy **o emeryturach i rentach z Funduszu (...)** (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- rozwiązał stosunek pracy, w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zatem w przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności – czy pracował w szczególnych warunkach w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w O. w okresie od dnia 19.07.1980r. do dnia 14.06.1990r. oraz w Spółdzielni Pracy Handlu i (...) w O. w okresie od dnia od dnia 15.06.1990r. do dnia 20.02.1992r.

Na okoliczność pracy w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w O. W. S. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 14.06.1990r., z którego wynika, że w okresie od dnia 19.07.1980r. do dnia 14.06.1990r. pracował tam jako kierowca (k. 17 a. e.). Natomiast na okoliczność pracy w Spółdzielni Pracy Handlu i (...) w O. W. S. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 20.02.1992r., z którego wynika, że w okresie od dnia 15.06.1990r. do dnia 20.02.1992r. pracował tam jako kierowca (k. 21 a. e.).

Na wstępie podnieść należy, że odwołujący przez cały wyżej wymieniony okres pracował w jednym miejscu, natomiast jego pracodawca przeszedł reorganizację i z dniem 15.06.1990r. nastąpiło przekształcenie Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w O. w Spółdzielnię Pracy Handlu i (...) w O..

ZUS nie uznał tych okresów jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, gdyż W. S. nie złożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wobec powyższego Sąd oceniał charakter pracy odwołującego w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, zeznania świadków i odwołującego.

Z zeznań świadka S. L. (k. 41) i S. P. (k.41) oraz zeznań odwołującego (k.42) wynika, że W. S. przez cały okres zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w O. oraz Spółdzielni Pracy Handlu i (...) w O. pracował początkowo jako kierowca ciągnika, a następnie jako kierowca R.. Z ich zeznań wynika, że był to samochód o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, gdyż R., którym jeździł W. S., miał ładowność do 3 ton oraz około 3 ton własnego ciężaru. Oprócz R. odwołujący sporadycznie jeździł na S. – w zastępstwie innych kierowców. Z ich zeznań wynika, że samochodami tymi odwołujący przywoził do swego pracodawcy produkty do przetworzenia, a po ich przetworzeniu

– rozwoził po całej Polsce przetwory. Nadto z zeznań świadka S. P. wynika dodatkowo, że odwołujący nie kierował mniejszymi samochodami, bo transport byłby wtedy nieopłacalny dla Spółdzielni.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, ich zeznania tworzą logiczną całość oraz znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych. Nadto Sąd miał na uwadze, że w aktach emerytalnych (k.22-23 a.e.) znajdują się dwa zaświadczenia: z dnia 20.02.1992r. i z dnia 20.03.1992r., z których wynika, że odwołujący był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zdaniem Sądu treść tych zaświadczeń świadczy o tym, że pracodawca traktował R. jako samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zaświadczenia te zostały wydane przez Spółdzielnię Pracy Handlu i (...) w O. bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy, a zatem niewątpliwie pracodawca miał wiedzę, na jakich samochodach jeździł odwołujący.

Sąd miał na uwadze, że w wykazie A, dziale VIII poz.2 jako stanowisko, na którym wykonywana praca jest uznana za pracę w szczególnych warunkach, wymienione jest stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zatem aby zaliczyć daną pracę do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, konieczne jest ustalenie, czy odwołujący był kierowcą samochodu wymienionego powyżej. Na dopuszczalny ciężar całkowity składa się waga własna samochodu oraz ciężar dopuszczalnego ładunku. Podmienić jednak należy, że nie chodzi o ustalenie, czy odwołujący przez cały czas kierował samochodem, który wraz z ładunkiem ważył powyżej 3,5 tony. Wystarczające jest jedynie ustalenie, że jest to samochód mieszczący się w kategorii samochodów o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W ocenie Sądu pracą w szczególnych warunkach jest bowiem kierowanie samochodem o takich gabarytach.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zachodzą podstawy do uznania okresu od dnia 19.07.1980r. do dnia 20.02.1992r. jako pracy w szczególnych warunkach jako kierowcy ciągnika, a następnie samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Stanowisko to jest wyszczególnione w wykazie A dziale VIII, poz.3 i 2 w/w rozporządzenia. Okres ten wynosi **11 lat, 7 miesięcy i 4 dni**.

Sumując ten okres z okresem uznanym przez organ rentowy w wymiarze 5 lat i 29 dni, Sąd stwierdził, że W. S. wykazał w niniejszym postępowaniu, iż pracował w szczególnych warunkach w wymiarze **16 lat, 8 miesięcy i 3 dni**.

Nadto W. S. rozwiązał stosunek pracy w dniu 31.12.2011r. (k.107 a.e.) i nie jest członkiem OFE.

Z tych względów Sąd uznał, że W. S. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 01.12.2012r. stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy ***art.477¹⁴§2 kpc.***

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Odwołujący złożył bowiem dwa różniące się treścią świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporny okres wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy ***art.118 ust.1 a*** w/w ustawy.